

Bratři
Castellovi

Pomsta

přeložil Robert Plich

K. E. December

Pomsta

COSTELLO BROTHERS: ZEMSTA
Copyright © 2021 by K. E. December
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7337-4 (pdf)

K. E. December

Pomsta

přeložil Robert Pilch

*Toto dílo je literární fikcí.
Veškerá podobnost se skutečnými postavami,
místy a událostmi je čistě náhodná.*

PROLOG

Annabell

O tři měsíce dřív

V životě každé holčičky, pubertáčky i dospělé ženy přijde chvíle, kdy si vysní dokonalou svatbu, krásné bílé šaty, nádherný kostel a to nejdůležitější – muže, někoho, kdo se o ni postará a bezmezně ji bude milovat. Tak tomu bylo i v mém případě. Už jako malá dívka jsem si představovala pověstného rytíře na bílém koni, který mě unese a zachrání před životem v tomhle strašném mafiánském světě plném brutality. Ale jak se říká, „naděje je matkou hlupáků“, a dnes přišel den, kdy jsem se o tom dost drsně přesvědčila.

Že něco není v pořádku, jsem věděla už ve chvíli, kdy jsem vešla na půdu naší usedlosti a uviděla deset aut zaparkovaných před domem. Všude se svítilo a zevnitř se linuly rozrušené mužské hlasy.

Otec nikdy nezařizoval „obchody“ doma, takže muselo jít o něco opravdu vážného.

Rychlým krokem jsem zvědavě zamířila do obývacího pokoje, kde jsem zastihla otce se strýcem Giovannim a několika lidmi, které jsem neznala. Ztichli, když uviděli, že jsem vešla do místnosti.

„Jdi nahoru do pokoje!“ zavrčel otec a žilka na krku mu začala pulzovat.

„OK,“ odpověděla jsem zpěvným hlasem, ale místo do pokoje jsem odbočila vlevo a zamířila do kuchyně. Měla jsem hlad a nechtěla jsem čekat, až hosté opustí dům. Kromě toho jsem byla zvědavá, co se stalo, že otec pozval domů tolik lidí.

Udělal jsem si dva tousty s burákovým máslem a už jsem chtěla vyjít po schodech, když mě v půlce kroku zastavila Giovanniho slova:

„Vím, že je to jediná správná možnost, ale opravdu je Jess ta nejvhodnější osoba?“

„Patří do rodiny jako my všichni a její povinností je obětovat se pro dobro ostatních. A když Costellovi chlupci chtějí zpečetit příměří svatbou, ať se tak stane,“ odpověděl mu otec přísným hlasem.

„Máš pravdu,“ povzdechl si strýc. „Každý prostředek k ukončení téhle války je dobrý. Kromě toho jsou to pohlední kluci, takže si Jessica nemá na co stěžovat.“

Stála jsem a poslouchala jejich rozhovor, ale teď mluvili tišeji, takže jsem zbytku nerozuměla. Teprve po chvíli mi skutečně došlo, o čem si povídali. Otec chce odevzdat mou sestru do rukou Costellových? Ne... tohle jsem nesměla dopustit!

Naštvaná jsem se vydala do obývacího pokoje, ale než jsem udělala tři kroky, něčí ruce mě popadly v pase a zvedly do vzduchu.

„Pusť mě!“ zajčela jsem a zkusila se vytrhnout, ale Tonyho sevření bylo moc silné. Neměla jsem šanci, takže jsem se po několika pokusech přestala zmítat.

Tony mě vzal do náruče, vyběhl po schodech a zamířil přímo do mého pokoje. Jen co mě postavil na podlahu, otočila jsem se na něj a zakřičela:

„Věděl jsi, že chce otec provdat Jessiku do New Yorku?“

„Už jsi zase šmírovala?“

„Odpověz mi!“ zakřičela jsem znovu, ale jeho přikývnutí jsem nepotřebovala. Všechno jsem mu viděla v očích.

Odtáhla jsem se od něj a posadila se na postel. Opřela jsem si lokty o kolena a skryla obličej do dlaní. Jestliže se můj otec rozhodl vyměnit mou sestru za mír, nic ho od toho úmyslu neodradí.

Tony si přisunul židli a posadil se na ni obkročmo naproti mně.

„Co je zač?“ zeptala jsem se nervózně. „Kterého z bratrů si má vzít?“ Věděla jsem, že rodina Costellových je poměrně početná, ale neznala jsem všechny její členy.

„Mattea Costella, syna dona Frederika, šéfa newyorské rodiny,“ zaváhal na okamžik, ale pak pokračoval: „Jedenatřicetiletého starého mládence.“

„Jen přes moji mrtvolu! Není jí ani devatenáct!“

Vyskočila jsem z postele a začala nervózně přecházet po pokoji. Měla jsem chuť vtrhnout do obývacího pokoje a říct otci, co si o něm myslím. Jak mohl? Který otec chce vdát svou dceru za skoro o třináct let staršího muže? To je snad zvrácený žert.

Vzápětí jsem za sebou ucítila Anthonyho hřející tělo. Otočila jsem se a přitulila k němu, hledala jsem útěchu. Hlavou mi bouřily myšlenky. Musela jsem něco udělat, aby Jess byla v bezpečí. Věděla jsem, jak je tohle spojení důležité, a napadala mě jen jediná možnost. Pravděpodobně nejhlupejší ze všech, ale pro ni udělám všechno. Po matčině smrti jsem se o sestřinu výchovu starala já a mou povinností bylo zajistit jí bezpečí.

„Už vím!“ Vyklouzla jsem z přítelova objetí a zamířila ke dveřím. „Já to udělám. Vdám se za toho Mattea, takže Jess zůstane doma a v bezpečí.“

„Bello, počkej, nemůžeš to udělat.“ Pevně mě popadl za ruku a přitáhl k sobě. Obličej mu potemněl a svíral mě tak pevně, až jsem si byla jistá, že mi na ruce naskáčou modřiny. „Nic o něm nevíš.“

„Tak mi o něm něco řekni, sakra!“ vykřikla jsem a vytrhla se z jeho sevření.

Otočil se a došel k oknu. Pomalu jsem došla k němu a posadila se na vedle stojící postel. Začínala mi docházet trpělivost.

„Nemám čas na hloupé kecy. Jestli okamžitě nezačneš mluvit, jdu rovnou za otcem.“

„Jsou to netvoři, Annabell.“

Dívala jsem se na něj, nebyla jsem si jistá, jestli jsem slyšela dobře. Naklonila jsem se k němu a naznačila rukou, aby pokračoval. Jenže on se na mě nedíval. Otočený k oknu vypadal, jako by o něčem přemýšlel. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, se ke mně obrátil a začal mluvit:

„Rodina Costellových je známá strašnou brutalitou. A jejími nejnebezpečnějšími členy jsou bratři Marco, Matteo a Marcello. Milují moc, kterou mají, a používají ji ke svým všemožným hrám. Hledají lidské slabosti a využívají je pro svou zábavu. Zabíjejí a znásilňují. Poslední žena, která měla s jedním z nich vztah, se pokusila o sebevraždu. Tihle zdánlivě normální muži jsou v hloubi duše skuteční ďáblové. A Matteo je pravděpodobně nejhorší z nich. Nedovolím, aby se tohle stalo i tobě.“

„Ale dovolíš, aby to udělali Jess?“

Nemohla jsem uvěřit tomu, co říkal. Opravdu chtěl obětovat mou sestru, abych byla v bezpečí? To nedovolím. Po tom, co řekl, jsem věděla ještě jasněji, že nemůžu dovolit, aby se moje milá sestřička dostala do jejich rukou. Vstala jsem a vzala ho za ruku. Přitáhl si mě k sobě a políbil na temeno. Věděla jsem, že je to pro něj těžké, ale já už jsem se rozhodla a za nic na světě svůj názor nezměním.

„Je mi to líto,“ řekla jsem, otočila se a odešla.

Nesměla jsem připustit, aby se mé sestře stalo něco zlého. Dokud mám v téhle věci co říct, udělám všechno, aby Jess byla v bezpečí.

V obýváku bylo víc lidí než předtím. Každý muž držel skleničku s hnědou tekutinou a ve vzduchu byla cítit vůně alkoholu. Našla jsem otce a zamířila přímo k němu.

Stál opřený o krb, nespokojeně se na mě díval, ale můj příchod nezkritizoval. Určitě čekal, že sem dřív nebo později vletím a udělám scénu.

„Musíme si promluvit,“ zavrčela jsem. Věděla jsem, že později budu muset zaplatit za tón, jakým jsem ho oslovila, ale teď mi to bylo jedno.

„U mě v pracovně.“

Rozhlédl se kolem, vzal mě za rameno a vyvedl z obýváku. Jen co za námi zavřel dveře, přiskočila jsem k němu a rozkřičela se:

„Jak můžeš dát Jess takovému tyranovi?! Je to tvoje dcera!“

„Jestli se neuklidníš, na chvíli zapomenu, že ty taky!“ Vytrhl ruku z mého sevření a posadil se za stůl. „Víš, jak je pro nás spojenectví s New Yorkem důležité. Triáda přebírá všechny naše obchody. Bankrotujeme, Anno, takže ať už řekneš cokoli, svůj názor nezměním.“

Znala jsem otce až příliš dobře a věděla jsem, že když se k něčemu rozhodne, nikdo a nic ho nepřinutí změnit názor. Takže jsem zavřela oči a zhluboka se nadechla.

„Já to udělám. Vdám se za toho Costella, ale pod podmínkou, že Jess zůstane doma a bude v bezpečí.“

Podíval se na mě s potměšilým úsměvem, jako by věděl, že celá věc dopadne přesně takhle. Naskočila mi husí kůže a polil mě studený pot, ale stála jsem se vztyčenou hlavou a hleděla otci přímo do očí, stejně zelených jako moje, ale zároveň tak jiných.

„Dobře, jestli to chceš, tak to tak bude.“ Vstal, došel ke mně a poplácal mě po rameni. „Ale pamatuj na jedno, Annabell. Costellovi nikdy, nikdy nebudou našimi spojenci a ty vždycky zůstaneš Morettiová. Budeš v jejich domě mýma očima a ušima. A až nastane správná chvíle, využijeme informace od tebe proti nim. Teprve pak bude Jessica v bezpečí.“

Rozesmál se a odešel z pracovny. A já jsem ještě dlouho slyšela jeho smích, zatímco jsem stála a přemýšlela, co jsem to vlastně, sakra, udělala.

Z vlastní vůle jsem se odevzdala muži, jehož neznám a který určitě promění můj život v noční můru. Muži, jehož mám špehovat a který mě zabije, když se to dozví. Stálo to za to? Ano, pokud Jessica bude v bezpečí.

Sbohem, dokonalá svatbo. Sbohem, rytíři na bílém koni, ale především sbohem, svobodo.

Annabell

Seděla jsem, koukala do zrcadla visícího na skříni naproti mně a přemýšlela, jak se z této situace dostat. Přišel den, kdy se seznámím se svým budoucím manželem, a ta skutečnost mě děsila.

Poslední tři měsíce jsem se snažila žít jako dřív a nemyslet na to, co mě čeká. Teprve večer, když jsem osaměla, nořila jsem se do myšlenek a oči mi vlhly slzami.

Tehdy jsem prohledávala internet, abych se o rodině Costellových dozvěděla něco víc, ale kromě pár fotek ve společnosti politiků, podnikatelů nebo jejich hezkých dcer jsem nenašla nic zajímavého. Neudivovalo mě to, ostatně v mafiánském světě je vyhýbání se médiím naprosto normální. Přesto jsem ale každý den pouštěla počítač, abych zjistila, jestli se neobjevilo něco nového.

„Annabell, už je čas,“ ozval se otec, který bez klepání stanul ve dveřích mé ložnice.

Vstala jsem z postele, hodila si sportovní tašku na rameno a zamířila ke dveřím. V dálce byl slyšet pláč mé sestry. V mých očích se také objevily slzy. Několikrát jsem zamrkala, abych se zbavila důkazu své slabosti, a vykročila k otci.

„Přestaň fňukat, chtěla jsi to sama. Seber se, sakra, a přijď dolů. Costello už na tebe čeká,“ zavrčel, když kráčel ke schodům.

Před třemi měsíci, po mnoha letech válek mezi mou rodinou a jednou z nejsilnějších mafiánských rodin v celých Spojených státech, zavládlo vytoužené spojenectví. V rámci dohody otec nabídl jednu ze svých krásných dcer za manželku některému z bratrů Costellových.

Nechtěla jsem odjíždět z New Jersey, nechtěla jsem opouštět svou mladší sestřičku, ale hlavně jsem nechtěla tu příšernou svatbu. Otec mi však nedal na vybranou. Mohla jsem to být buď já, nebo moje sestra Jess, a to druhé jsem nemohla dovolit. Takže oblečená do příliš těsných šatů a zmalovaná jako velikonoční kraslice jsem se šla seznámit se svým budoucím manželem.

S každým dalším schodem Jessičin pláč sílil. Ten zvuk mi lámal srdce. Moje sestra a zároveň nejlepší kamarádka nedokázala můj odjezd zvládnout. Kdyby jen věděla, že původně se otec rozhodl provdat za Costella ji...

On to netušil, nikdy ho osud jeho dcer nezajímal, ale Jess byla pro celý tenhle mafiánský hnus příliš nevinná. Proto jsem navzdory nechuti k těm lidem a strachu, který jsem cítila, nabídla sebe. Teď má Jess šanci na klidnější život. Když bude mít štěstí, najde lásku, vezme si nějakého nudného lékaře a bude s ním bydlet v hezkém domě s bílým plotem. Další sny, ale co, lidi jsou přece stvoření, aby snili.

Udělala jsem další krok a zavravorala. Patnácticentimetrové podpatky a šaty tak těsné, že by mohly být mou druhou kůží, normální chůzi po schodech docela komplikovaly. Přidržela jsem se zábradlí, zatnula zuby a sešla zbytek schodů.

V obýváku panoval chaos, každou chvíli někdo přicházel nebo odcházel. Lidé podřízení mému otci byli viditelně nervózní. Příjezd rodiny Costellových byl velká věc, takže všechny rozrušil. Všechny, ale mě ne. Na gauči seděla moje macecha Melissa a sestra Jessica. Volným krokem jsem došla k nim a dávala si pozor, abych si na těch štekách nezlámala nohy. Jess potáhla nosem, měla opuchlé a zarudlé oči. Já bych určitě vypadala stejně hrozně, nebýt líčení, které mi před hodinou udělala Mel.

Přirozeně vlnité blond vlasy jsem měla narovnané žehličkou. Oči zvýrazněné příliš velkým množstvím modrých stínů, umělé

řasy a odstín make-upu, který prosvětloval a vyhlazoval moji už tak dokonalou pleť. Celek doplňovaly černé vypasované šaty končící těsně pod zadkem a červené lodičky. V těchhle hadrech jsem vypadala jako šlapka, ale podle otce jsem se měla obléknout, jak se na „ženskou“ sluší, ne jako malá holka do sepraných džínů, které jsem běžně nosila. Když Melissa uslyšela jeho slova, využila situace a vzala mě na nákupy, aby mi obměnila šatník, a při té příležitosti si sama koupila pár zbytečností.

„Nemůžu uvěřit, že odjíždíš,“ vykoktala Jess a potáhla nosem, když jsem k ní došla.

Podívala jsem se na ni a s úsměvem odpověděla:

„New York není daleko a kromě toho si budeme každý den telefonovat,“ ujistila jsem ji, vzala ji za ruku a přitáhla k sobě. Snažila jsem se ji nějak utěšit, ale neutěšovala jsem ve skutečnosti sama sebe?

Dlouho jsme seděly přitisknuté k sobě, než do obýváku přišlo několik mužů. V jejich čele kráčel otec s bratry Costellovými. Byli dva. Podle toho, co se mi podařilo najít na internetu, mi došlo, že jsou to Matteo a Marcello, ale nebyla jsem si úplně jistá.

„Annabell, pojď k nám,“ řekl, aniž by se na mě podíval.

Pustila jsem sestřinu ruku a na rozechvělých nohou vstala z gauče. Jeden krok, druhý, třetí... Zvedla jsem hlavu a stanula tváří v tvář samotnému ďáblovi.

Matteo Costello byl opravdu pohledný muž. Havranově černé vlasy, krátce zastřižené po stranách a trochu delší na temeni. Stejně tmavé oči, v nichž se neodrážely žádné pocity. Snědé opálení, za které v tuhle roční dobu určitě vděčil soláriu. Žádný div, že se ho už roky bez úspěchu snažily ulovit všelijaké hvězdičky, dcery politiků i náhodné slečny. K čemu je ale vzhled, když charakter tak strašně pokulhává? Jeden ze tří synů šéfa italské mafiánské rodiny

pocházející z New Yorku. Brutální, nelítostný člověk s kamenným výrazem obličeje, a ještě tvrdším srdcem.

„Má dcera Annabell,“ pronesl otec a poplácal Mattea po rameni.

Muž několikrát přelétl pohledem po mém těle a zastavil se na obličeji.

„To by šlo,“ řekl přezíravě.

Nad jeho neurvalou odpovědí jsem si odfrkla. Nikdy jsem se nepovažovala za krásku, ale jeho slova byla přinejmenším nezdrovilá. Podívala jsem se na Melissu a jízlivě se na ni usmála.

Promrhala hodiny, aby ze mě – podle sebe – udělala bohyni, ale dosáhla přesně opačného výsledku.

„Víš, já z tebe taky nejsem zrovna nadšená, ale nemůžeme mít všechno,“ zabručela jsem si pod vousy natolik hlasitě, aby slyšeli každé mé slovo.

„Anno,“ sykl otec.

„No co? Melissa strávila celé hodiny výběrem šatů a pak ještě dvakrát tolik, aby vyrobila tohle,“ ukázala jsem si rukou na vlasy a obličej. „Dovolíš, aby takhle..“

Táta si významně odkašlal, aby mi dal na srozuměnou, že se chovám dětinsky. Otočila jsem se tedy k mužům s lehkým úsměvem ve tváři.

„Omlouvám se,“ zavrčela jsem.

„Jsem Marcello, rád tě poznávám.“

Druhý z bratrů ke mně natáhl ruku. Vypadal jako mladší kopie staršího. V jeho očích ale nebyla ta bezohlednost, kterou jsem viděla při pohledu na Mattea.

„Mě taky.“

Snažila jsem se upřímně usmát, ale ve společnosti těch mužů mi všechno připadalo strojené. Uváděli mě do rozpaků, cítila jsem se malá a bezbranná a ten pocit se mi ani trochu nelíbil. Pitomý Tony a jeho hloupé drby!

„Jdi za sestrou. Zavolám tě, až probereme podrobnosti,“ zavrčel otec, viditelně nespokojený s mým chováním.

Jeho obličej získal fialový odstín a sval ve tváři mu nervózně škubl. Věděla jsem, že už lituje, že jsem bratrům byla představena já, a ne Jess.

Otočila jsem se, abych se co nejrychleji ocitla daleko od nich. Smůla ale chtěla, že se mi kvůli patnácticentimetrovým podpatkům podlomily nohy a natáhla jsem se jak široká, tak dlouhá. Naštěstí mě před dopadem tváří na podlahu popadly něčí silné ruce, pevně mě přidržely a zase postavily. Můj zachránce mě pořád starostlivě držel, jako by se bál, že upadnu, jen co mě zase pustí.

Že by v sobě přece jen měl něco z rytíře? Ale sotva se mi ta myšlenka zjevila v hlavě, odstrčil mě a udělal krok dozadu, takže jsem zavravorala a málem zase upadla. Ne, rozhodně to není žádný rytíř. Podívala jsem se mu do očí a jeho výraz mě donutil taky ucouvnout. Nenávisť? Viděla jsem v jeho tváři právě tenhle pocit? Ale vždyť to nedává smysl, ten chlap mě ani nezná. Nemůže mě tedy nenávidět, ostatně nebyli to oni, kdo trval na téhle svatbě?

Otočil se a podíval na bratra, a když se naše pohledy znovu setkaly, v jeho tváři nebyly žádné city, jen ta maska chladného, bezohledného parchanta, kterou byl proslulý. Cítila jsem, jak mi tváře pokrývá ruměncem. Sklonila jsem hlavu, mumlavě se mu omluvila a zamířila k sestře, ale cestou jsem změnila názor.

U velkého arkýřového okna stál Anthony s nějakým mužem. Došla jsem k nim a první z nich mě okamžitě sevřel v náručí. Významně se podíval na svého společníka, který beze slova odešel a nechal nás o samotě.

„Tvůj otec dělá strašnou chybu. Nikdy s tou svatbou neměl souhlasit,“ řekl, obličej zabořený do mých vlasů.

Anthony Russo byl kromě sestry mým jediným přítelem. Nejmladší syn Giovanniho, pravé ruky mého otce. Vyrůstali jsme

spolu a spojovala nás zvláštní pouta, která musela být okamžitě přerušena.

„Neměli bychom se objímat, otec se zblázní, až uvidí, jak se chováme,“ řekla jsem a jemně od něj odstoupila.

Nechtěla jsem ho ranit, ale někdo by si mohl naši důvěrnost špatně vyložit. S vědomím, že se na nás můžou dívat Costellovi a jejich lidé, jsem se v jeho náruči cítila nepatřičně.

„Je mi u prdele, co si tvůj otec bude myslet!“ zavrčel nahlas.

Byla jsem si jistá, že lidi, kteří stojí nejbliž, celý náš rozhovor slyší. Pohlédla jsem do jeho světle hnědých očí, usmála se a tlumeným hlasem řekla:

„Všechno bude dobré, Tony.“

Sama jsem si tím nebyla jistá, ale nejdůležitější teď bylo, aby se uklidnil. Oblíčeť se mu zkřivil vztekem a začal nervózně přecházet sem a tam. Bála jsem se, že jeho chování může to křehké spojení zničit. A protože se naším směrem začalo ohlížet čím dál víc lidí, vzala jsem ho za ruku a zastavila jeho pochod.

„Musíš se uklidnit, z tvou nervozity nevzejde nic dobrého,“ zašeptala jsem. „Prosím, udělej to pro mě.“

Zastavil se a pohlédl mi přes rameno na mého otce.

„Jasně, Bello, omlouvám se, nechci ti dělat potíže.“ Zavřela jsem oči, a přestože jsem nenáviděla, když mi říkal Bello, vydechla jsem úlevou.

„Mám tě ráda, Tony.“ Ucítila jsem pod víčky slzy, které jsem jen s námahou zadržela, aby nevytryskly.

„Já víc,“ odpověděl, stáhl ruku z mé dlaně a nechal mě odejít.

Před domem stály tři černé escalady a vedle aut šest mužů v padnoucích černých oblecích. Vypadalo to jako scéna z *Mužů v černém*. I když co můžu vědět, ten film jsem přece neviděla.

Otec šel vpředu s bratry a já společně s Dariem – bodyguardem, kterého mi přidělili – jsme táhli těžká zavazadla. Kolem byla spousta mužů, ale nikdo mi nenabídl pomoc s několikakilovým kufrem. No jo, byla jsem obklopená samými gentlemany.

„Jede s tebou,“ řekl Matteo bratrovi, nasedl do prvního SUV a odjel, aniž by se rozloučil. Můj budoucí manžel je nekulturní blbec.

Předběhla jsem všechny, a když jsem chtěla nastoupit do auta, uslyšela jsem zvuk otevíraných dveří a těžké kroky někoho běžícího po schodech. Napadlo mě, že je to Jess, která se navzdory otcovu zákazmu utíká se mnou rozloučit, ale byl to někdo jiný.

„Bello, počkej!“ zavolal Tony, rychlým krokem došel ke mně a odtáhl mě stranou, aby nás nikdo neslyšel.

„Nezapomeň, co jsem ti o nich říkal. Můžou ti připadat milí, ale jsou to nejhorší zkurvysyni na celém východním pobřeží. Nenech se ošálit. Promluví s tvým otcem, zkusím mu to vymluvit.“ Políbil mě na čelo. „Dávej na sebe pozor.“

Zase jsem pod víčky ucítila slzy a hrouda, která se mi udělala v krku, mi nedovolila odpovědět. Tak jsem jen pokývala hlavou, nasedla do auta a nechala za sebou své město, domov i rodinu.

Cesta do New Yorku, obvykle krátká, se teď zdánlivě táhla celé hodiny. Seděla jsem schoulená na zadním sedadle cadillaku a poslouchala hudbu ze sluchátek.

Po hodině jízdy jsem požádala o zastávku na pumpě, vymluvila jsem se, že potřebuji navštívit toaletu. Pravda byla taková, že jak jsem se vzdalovala od domova, cítila jsem čím dál větší strach. Musela jsem se nadechnout čerstvého vzduchu, jinak bych se tím návaem paniky udusila.

Záchody byly strašné, pokryté špínou všeho druhu a páchnoucí močí. Když jsem si myla ruce, dívala jsem se na odraz dívky, která mi

připadala úplně cizí. Lži, jimiž ode dneška budu krmit svou rodinu i nastávajícího manžela, mě už teď bodaly do srdce. Uvidím ještě někdy při pohledu do zrcadla své staré já? Usměvavé, nedonucené lhát a dělat šťastnými všechny kromě sebe?

„Annabell, pospěš si! Nemáme čas trčet v téhle prdeli.“

Přes dveře jsem slyšela Dariův hlas. Obrátila jsem oči v sloup a zavřela vodovodní kohoutek. Nikdy jsem ho neměla ráda. Tenhle skoro čtyřicetiletý tátův pěšák byl jedním z nejmrzutějších lidí, které jsem znala. Několikrát jsem zaslechla jeho nevhodné i protivné poznámky namířené proti Jess. Jenže když jsem to řekla tátovi, prostě mě ignoroval a řekl, že ženské mají vědět, kde je jejich místo. Otevřela jsem dveře, a aniž bych se na něj podívala, zamířila jsem na parkoviště.

„Řekni mi, že jste na tom hajzlu nebyli společně.“ Trhla jsem sebou, když jsem uslyšela hlas Marcella, který stál přede mnou a našťvaně se díval na mého bodyguarda. „Mému bratrovi se nebude líbit informace, že si jeho budoucí žena užívá s jiným, a ještě k tomu na obskurním hajzlu.“ Zavrtěl hlavou a pohledem přeskačoval z Daria na mě a zase zpátky. Tolik mi připomínal Mattea, až jsem se zachvěla strachem.

„Řekni, Annabell, máš ráda zábavu v podobných dírách? Možná by ti Matteo měl ukázat některý z našich bordelů,“ usmál se jízlivě.

„Zasraný blbečku! Kdo si myslíš, že jsi?“ udělala jsem k němu krok.

Jen co jsme vyjeli z Jersey, Costello už ukazuje svou skutečnou tvář, ale na mě si s tímhle nepřijde. Nenechám se sebou zametat. Nikdo, a obzvláště ne nějaký vůl, který o mně nic neví, se mnou nebude zacházet tímhle způsobem.

Udělala jsem další krok, ale moje odvaha byla jen předstíraná. V hloubi duše jsem se cítila vyděšená a on to věděl. Svědčil o tom domýšlivý úsměv, který se mu objevil ve tváři.

„Nech toho a nasedni do auta, maličká. Večer mám domluvený *depthroat*, musím tě rychle odvézt domů.“ Pozvedl obočí a vyprskl smíchem, když uviděl, jak se tvářím znechuceně. „Tuhle hru můžou hrát dva.“

„Bohužel tě musím zklamat,“ pronesla jsem vážným hlasem a zadívala se do jeho tmavých očí. Smích mu ztuhl na rtech. „Slyšela jsem o tvých *malých* problémech,“ pohledem jsem sklouzla k jeho rozkroku. „V tomhle případě *depthroat* nebude fungovat, však víš, prostě nebude to dost *deep*. Je mi líto.“

Soucitně jsem se usmála, ale v hloubi duše jsem na sebe byla setsakra hrdá. Zvedla jsem zrak a zadívala se do jeho očí. Marcellův výraz neprozrazoval vůbec nic. Sebejistě udělal krok mým směrem a zastavil se tak blízko, až jsem ve tváři ucítila jeho dech.

Začala jsem přemýšlet, jestli jsem to nepřehnal. Možná ho má fakt malého a trpí kvůli tomu velkým komplexem, anebo prostě nemá rád žerty tohohle typu. Udělala jsem krok vzad, když se mi zadíval přímo do očí; něco v nich hledal. A pak vybuchl hlasitým smíchem a objal mě jednou rukou.

„Teď už vím, že si budeme rozumět, maličká.“ Odvedl mě k autu a celou dobu se smál.

Zbytek cesty uběhl v tichu. Viděla jsem, jak se Dario celou dobu vrtí na sedadle, jako by měl v zadku roupy nebo nějaké jiné divné červy. Každou chvíli se díval na hodinky. Jeho nervozita začala účinkovat i na mě, takže jsem si všechny nehty na prstech okousala až do krve a po červeném laku, který použila Mel, když mi dělala manikúru, nezbyla ani stopa.

To, že byl otec mafiánským šéfem, ho naučilo opatrnosti. Ta opatrnost se později proměnila v paranoii. Proto, přestože uzavřel spojení a odevzdal mě jako starou, nudnou hračku, nedovolil, abych odjela sama. Tím pádem bude Dario následujících padesát osm

dnů bydlet v New Yorku. Coby můj bodyguard měl se mnou trávit každý okamžik a večer co večer podávat hlášení otci. Za normálních okolností by mi ho bylo líto, jenže nic, co mě potkalo, nebylo normální. Byla jsem postavena před hotovou věc a nikdo se neptal na můj názor ani mě nelitoval.

V podzemním parkovišti byla tma. Oblečená do tlustého, teplého pláště jsem se zachvěla zimou, ale možná i strachem. V doprovodu dvou mužů jsem nastoupila do soukromého výtahu. S každým dalším patrem se mi zrychloval dech, cítila jsem přicházející záchvat paniky. Zavřela jsem oči a zkusila se sebrat. Po jedné z nejdelších minut mého života se dveře otevřely a odhalily můj nový dům i nové vězení.

Apartmán měl dvě patra a nacházel se v posledním poschodí mrakodrapu. Musel stát celé jmění, což jen potvrzovalo, jak dobře se rodině Costellových daří. Není divu, že má otec v plánu převzít jejich obchody. Pro něj byly peníze vždycky to nejdůležitější.

V obrovském obýváku zabíral většinu místnosti černý kožený gauč ve tvaru písmene „U“. Na zdi visela nejmíň šedesátipalcová televize a v rohu stál hezký, moderní krb, který chladnému, mužskému interiéru dodával trochu tepla. Největší předností celé místnosti ale byla rozhodně obrovská panoramatická okna, zabírající celou stěnu. Přešla jsem blíž. Výhled na Central Park byl ohromující a přestože se bojím výšek, věděla jsem, že se budu na městské panorama dívat často.

Další věci, které jsem si všimla, byl nedostatek jakýchkoli osobních drobností. Na zdech nevisely fotografie, na nábytku nestály žádné upomínkové předměty. Byt vypadal, jako by se v něm nebydlelo, jako bych se dívala na reklamní katalog. Chladný a bez duše – přesně takový jako jeho majitel.

„Napij se něčeho?“ vytrhl mě z úvah Marcellův hlas.

„Ano, prosím.“ Svlékla jsem si kabát a položila ho na opěradlo gauče. „Kam si můžu dát věci?“

Zula jsem si boty. Ucítila jsem obrovskou úlevu po tolika hodinách nošení příliš vysokých podpatků a zvedla nohu, abych si promasírovala bolavé prsty.

„Pojď, ukážu ti tvůj pokoj.“

Kulhavě jsem šla za ním a slibovala si, že takové boty si už nikdy neobuju.

Ložnice, kde jsem byla ubytovaná, se ničím nelišila od zbytku bytu. Zdi v šedých odstínech bez jakékoli výzdoby ve mně vyvolávaly husí kůži. Bílý, minimalistický nábytek a obrovská postel, která mě zvala k sobě. Moje tři kufrы ležely otevřené na zemi a obsah sportovní tašky byl vysypaný na posteli.

„Proč mám otevřené věci?“ zeptala jsem se podrážděně.

Došla jsem k posteli a začala strkat věci do tašky, naštvaná, že se mohl někdo dotýkat mého spodního prádla.

„Chápu správně, že dokud budu bydlet tady, nemůžu počítat se žádným soukromím?!“

„To bylo kvůli bezpečnosti.“ Marcello se posadil na postel, vzal do ruky nějaký zářivě barevný svršek a prohlížel si ho ze všech stran. „Naše rodiny byly spoustu let nepřáteli, důvěra nepřijde ze dne na den. Stejně jako ty nevěříš nám, my nevěříme tobě. Neber si to osobně, zlato,“ vzdychl a pročísl si rukou vlasy. „Buď ráda, že tě nikdo neprohledal.“ Změřil si mě pohledem a dodal: „Pod tou sukní bys nejspíš žádnou zbraň neschovala.“

„To jsou šaty,“ opravila jsem ho.

„Co?“ díval se na mě, jako by mi narostla druhá hlava.

„To je jedno.“ Došla jsem k oknu. Když jsem se podívala dolů, ucítila jsem závrať. Zajímalo by mě, jestli by pád z takové výšky bolel. „Proč tohle všechno?“ pokynula jsem hlavou ke kufrům. „Co

sis myslel, že tam najdeš? Zbraň? Je tady přece Dario, on zbraň má. Kdyby...“

„Musíš se toho ještě spoustu naučit.“ S širokým úsměvem na rtech mi skočil do řeči a hodil po mně jednu z halenek, které mi Melissa sbalila do tašky. „Pojď, mám chuť na pořádnou večeři a ty už máš určitě taky hlad.“

Samozřejmě že když začal mluvit o jídle, v žaludku mi hlasitě zakručelo a on se tomu od srdce zasmál.

Kuchyň vypadala jako sen každého nadšence do vaření. Moderní, nadčasová a strašně elegantní, vyvedená v černé s dřevěnými doplňky. Zářící nádobí z nerezové oceli se zdálo být nepoužívané, což by dávalo smysl, protože bratři nevypadali na to, že by uměli vařit.

„Koukneme se, co tady máme.“ Marcello otevřel velkou dvoukřídlou lednici a tiše se zasmál. „Bohužel se musíme spokojit s pizzou.“

Naklonila jsem se mu přes rameno a podívala se dovnitř. Kromě několika láhví vody a kartonu piva zela lednice prázdnotou.

„Můj bratr bývá doma jen málokdy, ale zítra určitě někomu nařídí, aby doplnil zásoby. Smrt hladem ti nehrozí.“ Vytáhl z kapsy kalhot telefon a objednal jídlo.

„Takže vy nebydlíte spolu?“ Posadila jsem se na kuchyňský ostrůvek a začala si hrát s kůžičkou u nehtu. Moje ruce vůbec nevypadaly žensky; okousané a zkrvavené nehty, hnus!

„Ne, maličká. Mám svoje bratry rád, ale nedokázal bych s nimi bydlet pod jednou střechou. Všichni máme vlastní bydlení.“ Vzal dvě piva a práskl dveřmi lednice. „Jdeš?“ zamířil do obývacího a já jsem se na rozbolavělých nohou šourala za ním.

O půl hodiny později, když jsem jedla třetí kousek pizzy a zapíjela ho kolou, jsem uslyšela výtah. Ztuhla jsem, skoro jistá tím, kdo vzápětí vejde dovnitř, a upřímně řečeno jsem neměla nejmenší chuť být s tím člověkem v jedné místnosti.

Marcello mohl mít složitou povahu, ale byl ke mně milý a cítila jsem, že se s ním dokážu domluvit. Věděla jsem, že s jeho bratrem to nebude tak snadné.

Věšel sebejistým krokem a rozhlédl se po obýváku. Jedním pohybem ruky si sundal košili a odhalil svalnaté ruce pokryté četnými tetováním. Bože, ochraňuj mě. Ten chlap byl vážně nadpозemsky krásný. Stydlivě jsem odvrátila pohled, protože mě přistihl, jak si ho prohlížím.

„Kde je tvůj člověk?“ Pohodlně se usadil, utrl si kousek pizzy a položil nohy na skleněný stolek.

Ve všem tom zmatku a nervech jsem úplně zapoměla na Daria, který se měl celou dobu motat kolem mě; přinejmenším takové rozkazy mu dal otec. Rozkazy, jež neplnil už od prvního dne. Pokrčila jsem rameny a dál žvýkala sousto, které mi už jen při pohledu na něj začalo růst v puse. Znovu si mě prohlédl od hlavy k patě a s viditelnou nespokojeností se zadíval na moje šaty. *Vítej do klubu, mně se tyhle hadry taky nelíbí*, pomyslela jsem si.

„Za chvíli budu mít hosty. Měla by ses převléknout do něčeho vhodnějšího.“

„Prosím?“ zamračila jsem se. Jeho neomalenost mi čím dál víc lezla na nervy.

„Nerozumíš tomu, co říkám?“ zavrčel. „Chci, aby ses převlékla. Moji známí by tě neměli vidět v těchhle hadrech.“ Pohrdavě se na mě zadíval. „Holky v našich klubech jsou oblečené vhodněji než ty. Což rozhodně o něčem svědčí, protože ty kluby jsou bordely, Annabell.“

Věděla jsem, jak vypadám. Sama bych si na sebe nic takového nevzala, ale po Melissině přemlouvání otec souhlasil s drobnou změnou mého šatníku. A když říkám „drobnou“, mám na mysli to, že v mých zavazadlech se nacházelo jenom oblečení tohoto druhu.

Všechny moje džíny a oblíbená bavlněná trička skončily v koši, protože podle mojí macechy by se ženy měly oblékat jako ona.

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře – jako vždycky, když jsem nervózní. Naštěstí jsem to mohla zamaskovat kašlem, který mě přepadl, když mi zaskočil kousek pizzy. Vstala jsem a otřela si ústa hřbetem ruky.

„Půjdu k sobě,“ dostala jsem ze sebe mezi návaly kašle. „Pak si nebudeš muset dělat hlavu s mým oblečením.“ Otočila jsem se a odešla, aniž bych počkala na jeho reakci.

Po několika hodinách převalování v posteli jsem se rozhodla vstát, abych se něčeho napila. Bohužel mě večer nenapadlo vzít si do pokoje něco k pití, proto jsem musela jít do kuchyně. Viděla jsem předtím v lednici několik láhví vody a doufala, že tam pořád jsou.

Z bytu se ozýval ženský smích a tlumený hovor. Šla jsem po špičkách a snažila se nevydávat žádný zvuk. Nepozorovaně jsem minula dveře do obývacího pokoje, kde byli hosté, a vešla jsem do kuchyně. Na cestu jsem si svítila telefonem. Bez problémů jsem došla k lednici, tiše pootevřela dveře a vzala si tři láhve vody.

Spokojená, že se mi podařilo nepozorovaně proklouznout, jsem došla ke dveřím pokoje. Když už jsem chtěla vzít za kliku, někdo mě zezadu popadl za ruku, škulbl a odstrčil mě na protější stěnu. Vykřikla jsem strachem a teprve vzápětí uviděla, jak přede mnou stojí Matteo s pistolí v ruce. Udělal krok ke mně a uvěznil mě mezi sebou a zdí.

„Co tady děláš, sakra?!“ zavrčel naštvaně a pevně sevřel pistoli v ruce.

„Chtěla jsem se napít,“ vykoktala jsem a do očí mi vyhrkly slzy. Ten chlap mě strašně děsil a musel si to uvědomovat, ale přesto nesklonil zbraň. Držel ji namířenou přímo na moji hlavu.

U nás doma se často potloukali ozbrojení muži. I můj otec vlastnil slušnou sbírku různých nožů a pistolí, ale za celý můj život na mě nikdy žádnou z nich nemířil.

„Zeptám se tě ještě jednou, Annabell. Co tady děláš?“ Pevně zatínal zuby a hněvivě se na mě díval.

„V-v-voda...“ zalkala jsem skrz slzy, které mi v proudech začaly stékat po tvářích. Zvedla jsem láhve, abych mu je ukázala, a v tu chvíli se mu zachvěla ruka. Ze strachu jsem upustila všechno, včetně telefonu. Láhve se odkutálely na druhý konec chodby a prasklý telefon se určitě rozsypal úplně.

„Ty se mě bojíš, Annabell?“ naklonil hlavu a zadíval se na mě se zvědavostí vepsanou do tváře.

Hloupá otázka. Byl to velký a děsivý chlap, o kterém jsem slyšela spoustu opravdu děsivých historek. Bylo by hloupé nebát se ho – tím spíš, že na mě mířil zbraní.

„Ano, ne, nevím...“ Koukla jsem na pistoli a pak se mu znovu zadívala do očí. „Měla bych?“

Povzdechl si, jako by nevěděl, co odpovědět, ale naštěstí zajistil pistoli a sklonil ruku.

„Proč tvůj otec tak ochotně souhlasil s naší svatbou?“

Aby získal trochu klidu, otupil vaši ostražitost a nakonec převzal vaše záležitosti, včetně nelegálního obchodu se zbraněmi! chtěla jsem vykřiknout. Samozřejmě jsem neřekla ani slovo, jen jsem se strachem hleděla do jeho očí, černých jako noc. Do očí, které nejspíš budou tím posledním, co ve svém krátkém životě uvidím.

„Máš v úmyslu udělat něco hloupého, Anno? Něco, co by mě mohlo hodně rozčítit?“ zeptal se hlubokým hlasem, z něhož se mi ježily chloupky na krku.

Zavrtěla jsem hlavou, nebyla jsem schopná ze sebe dostat jediné slovo.